

— Азъ ще остана при васъ още една нощъ, каза лѣстовичката, но азъ немога да изкълва и другото ви око. Вие тогава съвсѣмъ ще ослѣпѣете.

— Малка лѣстовичке, каза Принцътъ, направи това, което ти казвамъ.

И тя изкълва и другото око на Принца и полетѣ съ него. Тя се доближи до малката продавачка и пушна драгоцѣнния камъкъ прѣдъ нея. — Какво хубавко стъкълце! възкликна малкото дѣвойче и, смѣяйки се, отърча къмъ дома си.

Тогава лѣстовичката се върна назадъ при Принца.

— Сега вие съвсѣмъ ослѣпѣхте, каза му тя. — Азъ ще остана при васъ за всѣкога.

— Не, малка лѣстовичке, ѝ каза бѣдниятъ Принцъ, ти трѣбва да отидешъ въ Египетъ.

Азъ за винаги ще остана при васъ, каза лѣстовичката и заспа въ краката на Принца. Цѣлия слѣдващъ день тя прѣседѣ на рамото му и му разказва за всичко, що бѣ видѣла по чуждитѣ страни. Тя му говори за червенитѣ ибиси,^{*)} които на дълги редове стоятъ по низкитѣ брѣгове и ловятъ златнитѣ рибки; за свинкса, който е толкова старъ, колкото и самиятъ свѣтъ: той лежи въ пустинята и нему положително всичко му е извѣстно; разказва му за търговцитѣ, които тихо крачатъ подиръ своитѣ камили; за царя на Луннитѣ планини, който е черенъ, като черно дърво; за голѣмата зелена змия, която спи по палмовитѣ дървета и има двадесетъ свещеннослужители, които плуватъ по голѣмото езеро на плоски широки листа и вѣчно воюватъ съ пеперудитѣ . . .

— Мила ми лѣстовичке, прѣкъсна я Принцътъ, ти ми разказвашъ чудни нѣща, но най-интересно отъ всичко е, историята на човѣшкитѣ теглила. Нѣма по-голѣма тайна отъ тайната на страданията. Полети надъ моя градъ, малка лѣстовичке, и ми разкажи всичко, каквото видишъ.

И лѣстовичката полетѣ надъ огромния градъ и видѣ въ глухитѣ бордеи блѣднитѣ личица на изсъх-

^{*)} Ибисъ — птица отъ рода на щъркелитѣ, считана нѣкога за свещена въ Египетъ.